

ת"פ 11776/08/14 - מדינת ישראל נגד ג' י

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 11776-08-14 מדינת ישראל נ' י

בפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג' י

הנאשם

באמצעות בא כוחו - עו"ד יניב אביטן (ס. ציבורית)

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי ס' 335+333(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן בעבירת תקיפה, לפי ס' 378 לחוק העונשין.
2. אקדים את המאוחר ואציין כי לאחר שקילת כלל נתוני המקרה ובכלל זאת מצבו הנפשי של הנאשם, החולה בסכיזופרניה פרנואידית, החלטתי לאמץ את עמדת ההגנה לעונש ולהשית על הנאשם עונש של מאסר על תנאי. בנוסף, החלטתי לחייבו בתשלום פיצוי לטובת המתלונן.
3. ואלו עובדות המקרה כפי שהוכחו במסגרת שמיעת הראיות -

הנאשם הינו יליד 1972, רווק, חולה מזה שנים בסכיזופרניה פרנואידית, תושב קרית ים ומתגורר עם הוריו. בתאריך 26.8.13 בשעות הערב, החליט הנאשם "לסדר את המחשבות", כהגדרתו, בטיילת קריית ים. הנאשם הגיע למקום וביקש לשבת על אחד מהספסלים. הטיילת המתה אדם והנאשם התיישב בקצה ספסל עליו ישבה אותה עת יובלם ט' (להלן: **יובלם**). מסתבר, כי דקות ספורות לפני שהתיישב שם הנאשם, ישבו במקום יובלם לעיל וכן חברותיה אסתר א' (להלן: **אסתר**) ונוגה א' (להלן: **נוגה**). השתיים האחרונות ניגשו לשירותים הציבוריים דקות ספורות לפני הגעת הנאשם. יובלם, שנותרה לבדה על הספסל אמרה לנאשם, לאחר שהתיישב, כי הספסל תפוס. בהמשך לכך, הגיע מלקו ד' (להלן: **המתלונן**) ומשהבחין ביובלם נעצר לידה והחל לשוחח עמה.

כעבור זמן מה, שבו אסתר ונוגה לספסל והאחרונה ביקשה מהנאשם לקום ולתת להן לשבת. הוכח, שהנאשם נעלב עד מאוד מפנייתיה של נוגה אליו וחש כי הוא מסולק מהמקום "כמו כלב", כהגדרתו. בתגובה, החל הנאשם לקלל את החבורה בהפנותו אליהם קריאות גזעניות ופוגעניות על רקע מוצאם.

בעקבות כך החלו קריאות הדדיות בין החבורה לבין הנאשם עד שבשלב מסוים הנאשם התיישב חזרה על הספסל, לקח בקבוק בירה ריק שהיה מונח ליד הספסל וזרק אותו לעבר נוגה. נוגה הרימה את התיק בו אחזה בידה לעבר ראשה במטרה להגן עליו, הבקבוק פגע ככל הנראה באבזם התיק, התנפץ ואחד מרסיסיו

פגע בפניו של המתלונן. כתוצאה מכך נשברו שתי שיניו הקדמיות של המתלונן ושפתו נחתכה - מה שהצריך לפנותו לבית חולים לתפירת החתך ובהמשך לטיפול שיניים ממושך.

עוד הוכח, כי מיד לאחר הפגיעה במתלונן הותקף הנאשם על ידי בני חבורה אחרת שהיו בקרבת מקום, הללו בעטו בו כשהוא שכוב על הקרקע ובין היתר הוא נחתך בראשו.

4. עיקר המחלוקת בין הצדדים בעת שמיעת הראיות היתה האם הנאשם יכול היה להימנע מעשיית המעשה.

אין מחלוקת שהנאשם סובל מתהליך סכיזופרני פרנואידי. הנאשם בן 44, נעדר עבר פלילי (ואף לא נטען שבעבר נפתח נגדו הליך פלילי שנסגר על רקע מצבו הנפשי) ומוכר למערכת הפסיכיאטרית משנת 2003. משפחת הנאשם מונה זוג הורים עמם הוא מתגורר וכן 3 אחים נוספים, מהם אח שנפטר במהלך המשפט. אח נוסף סובל אף הוא ממחלת נפש. הנאשם אושפז 5 פעמים בעבר כאשר האשפוז האחרון היה בשנת 2010.

5. במהלך ניהול ההליך הוגשו 3 חוות דעת בעניינו של הנאשם - 2 חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי (האחת סתרה את רעותה) וחווה דעת נוספת מטעם הנאשם.

בסופו של יום, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, סברתי כי הנאשם היה אחראי למעשיו. דחיתי את טענת ההגנה העיקרית לפיה הנאשם לא היה מסוגל להימנע מעשיית המעשה.

טיעוני הצדדים, בקצרה

6. המאשימה סברה כי חרף מצבו הנפשי, יש להשית על הנאשם מאסר בפועל. המאשימה הפנתה לנזקי המתלונן ולחומרת האירוע וטענה למתחם של בין 18 ל 36 חודשים, בצינה (ר' עמ' 5 לטיעונים הכתובים) כי מצבו הנפשי של הנאשם שוקלל במתחם זה שהינו נמוך מהמקובל. המאשימה עתרה לקביעת העונש באמצע המתחם וזאת משום הצורך בהרתעת הנאשם ומשום שלא נטל אחריות על מעשיו ולא פיצה את המתלונן.

7. מנגד, עתר ב"כ הנאשם למתחם שישקלל הן את העובדה כי מדובר במי שקרוב לסייג אי שפיות הדעת והן משום שנתוני האירוע אינם ממקמים אותו ברף חומרה גבוה. בהקשר האחרון הפנה ב"כ הנאשם לכך כי מדובר באירוע שלא תוכנן וכן הפנה לרקע הכולל שהביא להתפרצות הנאשם. לכן, עתר ב"כ הנאשם לעונש צופה פני עתיד בלבד.

8. הנאשם, בדברו בטרם גזר הדין, ציין כי לא התכוון לפגוע במתלונן אלא רק, כדבריו: "לעשות רושם" וזאת לאחר שהושפל. עוד הדגיש כי מיד לאחר האירוע הוא הותקף ונחבל קשות.

דין ומסקנות

9. הגם שקבעתי, כאמור לעיל, כי הנאשם היה מסוגל להימנע מעשיית המעשה; וליתר דיוק, לא היה חסר יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשה, סבורני שמחלת הנפש ממנה סובל הנאשם היתה ברקע המעשה.

בפסקה 48 להכרעת הדין ציינתי כך:

"יכולת השליטה העצמית וריסון הדחפים שונה מאדם לאדם. יתר על כן, גם אם אקבל את הגישה שיכולת השליטה העצמית של הנאשם - משום מחלתו הינה נמוכה מה"נורמה" (ותימוכין לכך ניתן למצא בהתפרצויותיו לעבר העדים במהלך שמיעת הראיות), עדיין הדבר אינו יכול להוביל למסקנה כי הנאשם פטור מאחריות.

גם אם יש ממש באבחנתו לעיל של ד"ר ברגמן, מישור ההתייחסות המשפטי לאבחנה זו צריך להיות לעניין העונש ולא במישור האחריות."

משכך, אני קובע - לעניין שלב הענישה - כי חרף היות הנאשם אחראי למעשיו, במובן זה שלא חסר יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשה, יכולתו לשלוט על מעשיו ולרסן את דחפיו נמוכה מהנורמה. ניתן היה להתרשם מהדבר לאורך דיוני בית המשפט. הנאשם נטה להתפרץ לעבר העדים ולעלוב בהם. לא היה מדובר ב"הצגה" מטעמים טקטיים, אלא על רקע מחלתו.

עוד אפנה להתרשמות הפסיכיאטרים בנדון ובמיוחד אפנה לחוות דעתו של ד"ר קב-ונקי. ה"שורה התחתונה" בחוות דעתו של ד"ר קב-ונקי, בהקשר לאחריות הנאשם למעשיו, נדחתה על ידי, אך עדותו וכן חוות הדעת שהגיש היו מאוזנות ומרחיבות את הדעת. דברים דומים אציין גם בהקשר לחוות הדעת ולעדויות ד"ר ברגמן מהמרכז לבריאות הנפש מעלה הכרמל ושל ד"ר נחמקין מהמרכז לבריאות הנפש שער מנשה.

ד"ר קב-ונקי תיאר את הנאשם כמי שהינו מתוח ולא רגוע באופן מתמיד וכמי שסובל מבעיה בריסון עצמי, וכדבריו של המומחה: **"יש לו (לנאשם - י.ל.) בעיה עם הברקס שהיא מובנית בתוך המחלה"** (עמ' 123, שורה 15).

ושוב, אדגיש כי קיים הבדל מהותי בין סוגיית האחריות - בה יש לבחון באם הנאשם היה חסר יכולת של ממש (וזאת על פי המבחנים אליהם הפניתי בהכרעת הדין) להימנע מעשיית המעשה - ובהקשר זה, כאמור, דחיתי את טענת ההגנה; לבין התחשבות במוגבלותו הנפשית של הנאשם לעניין העונש - סוגיה העומדת במוקד עניינינו כעת.

10. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה במקרנו הינם הערכים של שלמות הגוף ובטחונו האישי של האדם. מדובר בערכים הבסיסיים ביותר עליהם יש להגן. מידת הפגיעה בערכים אלה הינה ברמה הבינונית. אפנה בנדון לפגיעה שנגרמה למתלונן.

11. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אפנה לקביעות העובדתיות שבהכרעת הדין שעיקרן הובא לעיל.

בנוסף, אפנה למספר נתונים שיש בהם להאיר נקודות הפועלות לזכותו של הנאשם בהקשר הענישתי - אשוב ואפנה לכך שפגיעת הרסיס בפניו של המתלונן לא היתה כתוצאה מזריקה ישירה או כתוצאה מהטחת הבקבוק על ראשו של המתלונן. הנאשם טען, וטענתו זו לא נסתרה ואף השתלבה באופן מסוים בראיות, כי הוא התיישב חזרה על הספסל (לאחר ריב מילולי וככל הנראה גם דחיפות הדדיות), אחז בבקבוק ריק שמצא על הרצפה וזרק אותו - מלמטה כלפי מעלה - לעבר נוגה. נוגה, כאמור לעיל, הרימה בתנועה אינסטינקטיבית ומהירה את תיקה, הבקבוק פגע באבזם המתכת בתיק, הבקבוק נשבר ואחד משבריו פגע, לרוע מזלו של המתלונן, בפיו.

מעשהו של הנאשם הינו פלילי, חמור ופסול. יחד עם זאת, אין מדובר, לדוגמה, באירוע במהלכו זורק אדם בתנועת הנפה בקבוק לעבר אחר; או חמור מכך - מטיח בקבוק או שבר בקבוק על ראשו של אחר. מעשהו של הנאשם, כמובהר לעיל, לא היה מתוכנן. הנאשם אף לא "הצטייד" בבקבוק. מדובר היה בבקבוק אותו מצא הנאשם בסמוך לספסל.

גזרי דין בהם הוטחו/נופצו בקבוקים על ראשי אחרים הובאו על ידי המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש, ולטעמי לא ניתן ללמוד מהם לעניינינו.

בנוסף, בניגוד לאירועים אלימים אחרים, הנאשם לא המשיך ותקף את המתלונן או מי מבני החבורה. הוכח, כי מיד לאחר הפגיעה במתלונן הנאשם עצמו הותקף על ידי בני חבורה סמוכה.

12. מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים לזה שבפנינו, בהתעלם ממצבו הנפשי של הנאשם, נעה על פני משרעת רחבה למדי.

כפי שנאמר בע"פ 5153/13 פלוני נ' מ"י, 13.1.14: **"קשת הענישה בעבירות אלימות, תוך שימוש**

בנשק קר, רחבה ומגוונת".

דברים דומים הובאו גם בע"פ 5980/15 מ"י נ' זדה, 23.3.16, שם צוין כי:

"מטבע הדברים שאירועי אלימות המגולמים בעבירה של "חבלה חמורה בנסיבות מחמירות", שהיא העבירה העיקרית בה הורשע המשיב בענייננו, עשויים להתרחש במגוון רחב מאוד של מצבים, נסיבות ביצוע ורמות חומרה. ואכן, הפסיקה בתחום זה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כאשר לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו".

כפי שציינתי לעיל, הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה רלוונטית ברובה. מקובלת עלי עמדת ב"כ הנאשם כי במקרים דומים, בהתעלם ממצבו הנפשי של הנאשם, נקבעו מתחמי ענישה כאשר הרף התחתון היה מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. אפנה בנדון למקרים הבאים, חלקם חמורים מבענייננו : ת.פ. (מחוזי חיפה) 21069-08-13 מ"י נ' זידאן, 23.6.14; ת"פ (מחוזי חיפה) 3242-07-11 מ"י נ' חן, 1.11.12; ת"פ (מחוזי חיפה) 28049-04-13 מ"י נ' פלוני, 5.2.14; ת.פ. (מחוזי חיפה) 10536-04-13 מ"י נ' בן מאיר, 25.11.13; ת.פ. (מחוזי חיפה) 48881-12-12 מ"י נ' גרדלי, 7.10.13; ת.פ. (מחוזי חיפה) 28049-04-13 מ"י נ' פלוני, 5.2.14; ת.פ. (מחוזי חיפה) 258-10-15 מ"י נ' מוסטפא, 12.1.16; ת"פ (מחוזי חיפה) 14877-02-12 מ"י נ' חאמד, 17.10.12; ת"פ (מחוזי חיפה) 18531-03-11 מ"י נ' אבו סלאח, 16.4.12; ת.פ. (מחוזי חיפה) 44989-04-14 מ"י נ' סנעאללה, 30.3.15.

13. אלמלא מצבו הנפשי של הנאשם, יש להניח כי היה נקבע מתחם שהרף התחתון שלו

היה מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

ואולם - לנוכח מצבו הנפשי של הנאשם והקרבה לסייג אי שפיות הדעת; ולאור העיקרון המנחה בדבר קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו - כל אלה מוליכים למסקנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר.

ס'
40
ט'
לחו
ק
העונ
שין
קוב
ע כי

בקביעת מתחם העונש ההולם יתחשב בית המשפט ביכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו (סק' 7); וכן בקרבתו לסייג לאחריות פלילית (סק' 9).

מצבו הנפשי של נאשם בהקשר לגזירת הדין נדון לא פעם בפסיקה. כך, בע"פ 2406/09 אלבו נ' מ"י, 15.9.10, צוין כי:

"השאלה מהו המשקל שיש ליתן למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה לצורך הקלה בעונש

היא שאלה 'כמותית', אשר יש לבחון בגדרה כל מקרה לגופו, על-פי נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה ועל-פי נסיבותיו האישיות של הנאשם. במכלול הנסיבות הקשורות למבצע העבירה, יש לבחון את סוג ההפרעה הנפשית ועוצמתה, ועד כמה הוגבלה בעטיה יכולתו להבין את אשר הוא עושה או להימנע מעשיית המעשה"

עוד אפנה לע"פ 10416/07 דולינסקי נ' מ"י, 7.12.09, שם צוין כי:

"מידת אחריותו המוסרית של העבריין למעשה שביצע נגזרת מגודל הפגיעה בתפיסת המציאות ובמידת השליטה שלו על מעשהו בשל מצבו הנפשי, ובהלימה לכך, על בית המשפט לגזור את עונשו לקולה או לחומרה".

כן אפנה לאמור בע"פ 1865/14 רוזנצווייג נ' מ"י, 4.1.16, שהתייחס, לאחר תיקון 113, לקביעת המתחם בשים לב למצבו הנפשי של הנאשם;

ועוד ראה מאמרה של הדר אבירם, **כמעט כורח? סייגים לאחריות פלילית כטיעונים לעונש**, ספר דיור וינר, 2009, עמ' 601.

14. לעניין קביעת העונש בתוך המתחם, יש להפנות לכך כי הנאשם בן 42 ונעדר עבר פלילי. מדובר בנאשם שהגורל, כאמור לעיל, לא האיר לו פנים. הנאשם מתגורר עם הוריו המבוגרים ועם אח נוסף הסובל אף הוא ממחלת נפש.

15. לנוכח מצבו הנפשי, לא ניתן להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

השתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברח תפגע בו קשות. גזירת דין הינה בסופו של דבר שאלה של איזונים בין שיקולים נוגדים רבים. בנסיבות המקרה דנן ולנוכח כלל השיקולים - הן של המקרה עצמו, הן של תוצאותיו והן של נתוני הנאשם - איני סבור שיש מקום להשתת מאסר במתקן כליאה. באם מדובר היה באירוע חמור יותר לא היה מנוס אלא להשית על הנאשם, חרף מצבו, מאסר בפועל מאחורי סורג וברח. ואולם, מבלי להפחית מחומרת האירוע, סבורני כי השתת מאסר בפועל - בנסיבות המקרה דנן - תסיג את הנאשם לאחר ועשויה להיות הרסנית. מדובר במי שחולה במחלת נפש למעלה מ 20 שנים ומעולם לא הסתבך בפלילים. איני סבור כי שיקול ההרתעה האישית הינו בעל משקל בענייננו. הנאשם, כאמור לעיל, הוכה ונחבל מייד לאחר האירוע ואין מדובר במי שנוטה להסתבך בפלילים. מדובר בהרשעתו הראשונה. שיקולי הרתעה כללית אף הם אינם רלוונטיים בענייננו - אין זה ראוי להעמיס שיקולים אלה על גבו של הנאשם.

מעבר לנדרש, אפנה למקרה אחר (ת.פ. 36786-02-11 מ"י נ' סנדר, 11.11.14) שם נדון עניינו של עבריין מרמה שסבל ממספר מחלות קשות וחמורות. סברתי, כי היה מקום - בהתעלם מבעיותיו הרפואיות - להשית עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות, אך הדבר לא היה אפשרי לנוכח מצבו הרפואי. לכן, דינו נגזר בסופו של יום למאסר על תנאי ורכיבי ענישה נוספים. באותו עניין ציינתי כי: **"שיקולי הצדק והכלל כי פגיעה בחירות תיעשה רק במידה שאינה עולה על הנדרש, מולכים למסקנה כי אין מקום להורות על מאסרו של הנאשם".** והדברים, בשינויים המחויבים, נכונים גם במקרנו.

16. סוגיה נוספת שיש לשקללה לעניין העונש, הגם שאינה מרכזית, הינה מחדלים שנפלו בחקירת הנאשם.

במסגרת הכרעת הדין הפניתי לכך כי הנאשם נחקר במשטרה רק פעם אחת, 10 ימים לאחר האירוע, וללא שחקירה זו תועדה בתיעוד חזותי או קולי, וזאת בניגוד לדין. חקירתו של הנאשם בתיעוד (שלא נעשה) התחייבה הן לנוכח נסיבות המקרה (חבלה באמצעות בקבוק בירה) והוראות **חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב - 2002**; והן לנוכח מצבו הנפשי. בהקשר האחרון הפניתי לכך כי עם עיכובו של

הנאשם, טרם חקירתו, הוא מסר אודות מחלת הנפש ממנה הוא סובל והוסיף שהוא "לא כשיר לחקירה". הנאשם, אבהיר, היה "כשיר לחקירה", אולם ציינתי בהקשר זה כי: **"מידת הזהירות, השכל הישר וכן הוראות הדין [חוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ו-2005] חייבו את תיעוד החקירה".** עוד ציינתי: **"משמעות מחדל זה היתה כי הפסיכיאטרים שערכו לימים חוות דעת בעניינו של הנאשם לא יכלו לצפות בהתנהגותו של הנאשם סמוך (באופן יחסי) למועד ביצוע העבירה; וכן הובילה לידי כך שקיים ספק בנוגע לדיוק הדברים שנרשמו מפי הנאשם - קל וחומר לנוכח שטף הדיבור המאפיין את הנאשם".**

סבורני, כי גם אם אין למחדל זה של הרשות החוקרת משקל מרכזי, יש להתחשב (גם) בו ולשקללו בין יתר השיקולים.

אפנה בהקשר זה לס' 40יא (10) לחוק העונשין, אשר מונה את התנהגות רשויות אכיפת החוק בין יתר השיקולים בקביעת העונש בתוך המתחם. עוד אפנה לפסיקה אשר הקלה בעונשים בשל מחדלים כאלה או אחרים של הרשויות ומטעמי צדק - ע"פ 10715/08 **ולס נ' מ"י**, 1.9.09 (דעת מיעוט לפיה יש להפחית בעונש בשל פגיעה בזכות ההיוועצות); ע"פ 6145/10 **פלוני נ' מ"י**, 21.8.13 (הקלה בעונש משום הפרת חיסיון מטופל - פסיכולוג); ע"פ 1361/10 **מ"י נ' זגורי**, 2.6.11 (הפחתה בעונש משום מחדלי חקירה); ע"פ 481/12 **פלוני נ' מ"י**, 30.12.14 (הפחתה בעונש משום מחדלי חקירה).

17. משכך, החלטתי להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי.

בנוסף, יש לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי לטובת המתלונן. כאמור, שינוי הקדמיות של המתלונן נשברו והוא נזקק בשל כך לטיפול. המתלונן מסר כי לאחר האירוע הוא מיעט לצאת את פתח ביתו עד שהטיפול בשינוי הושלם (עמ' 47 לפרוטוקול). בנוגע לטיפול בשינוי הוגש כרטיס הטיפולים ממרפאת השיניים של עמותת חסד מציון (ת/א') ממנה עלה כי עלות הטיפול היתה 6,325 ₪; וכעולה מהודעת ד"ר פלמה שטיפלה במתלונן מדובר בעלות מסובסדת (ר' הודעתה ת/8). בנוסף לנזק החומרי אין להתעלם מהכאב והסבל שנגרמו לו. בהקשר לרכיב הפיצוי, נקבע כי מדובר בפיצוי שהינו אזרחי במהותו ונועד לשפות את הנפגע על הנזק והסבל שנגרמו לו. מדובר בפיצוי, ולו ראשוני, אותו יקבל נפגע העבירה באופן יעיל ומהיר ומבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית הרגילה (ר' בנדון ע"פ 1076/15 **טווק נ' מ"י**, 7.6.16; רע"פ 2976/01 **אסף נ' מ"י**, פ"ד נו(3) 418). עוד נקבע, כי יכולתו הכלכלית של הנאשם אינה מהווה שיקול משמעותי וזאת לנוכח מהות הפיצוי שהינו אזרחי במהותו ומשום שהניזוק הוא זה שעומד במרכז הזירה בהקשר זה (ע"פ 1460/13 **מ"י נ' לפידות**, 30.6.14).

18. **סוף דבר,**

הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 2 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע. פיצוי לטובת המתלונן בסכום של 15,000 ₪. הסכום ישולם ב 5 תשלומים שווים ורצופים כאשר הראשון ביניהם ישולם בתאריך 1.12.16 ויתרת התשלומים תהיה בתחילת כל חודש עוקב. המאשימה תעביר למזכירות פרטי המתלונן תוך 14 יום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ז, 09 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

